

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Солидарност с бежанците

4

Единствените прегради, които трябва да издигаме, са по пътя на глупостта.

Защо не подкрепяме всеки „потиснат“?

4

Много „различни“ искат едно и също, но ние не го искаме.

Ученето не е решение

6

Заклинанието, че ученето ще ти спаси работното местенце от роботите, е бошлаф.

Агенти срещу агенти

7

Когато две кукли се налагат на сцената, значи ли това, че кукловодите им се гърлят?

Речник на подменените понятия

11

Истинските имена, с които трябва да наричаме нещата.

НОВОГОДИШНО

Хроника 2015 и прогнози 2016

2015 г. отмина под знака на изненадите. Някои събития можеха да се предвидят, стига да бе имало искрено желание за анализ на действителността, вместо породени от предразсъдъци оценки, вместо опити за манипулиране или просто бягство от неудобни истини. *Невежеството значително по-често придава самоувереност, отколкото знанието*, писал е Чарлз Дарвин. Дълго преди него Тукидид, поставил си за задача да описва историята възможно най-безпристрастно и критично, забелязал: *Повечето люде проявяват мързел да открият истината, задоволяват се с първото попаднало им авторитетно мнение*.

Но имаше и природни факти, наред с обществени явления, които дойдоха изневиделица. Те напомнят, че познанието е безкраен процес, че разумът трябва да бъде достатъчно смел, за да умее да признава своето безсилие.

Така в науката бяха записани забележителни открития, чието значение ще осъзнаваме през тази и следващите години.

Способността на някои белтъчни молекули да слобяват други белтъци от аминокиселини без генетични инструкции; идентифициране на гени от генома на гренландския

кит, които го правят най-дълголетния бозайник на планетата – до 200 години.

През април отново заработи Големият аграрен колайдер, а през юли регистрираха нова елементарна частица – пентакварк.

Оказа се, че на Марс може да съществува вода в течено състояние.

Японски влак на магнитна възглавница счупи рекорда за скорост – 603 км/ч.

От гъното на Атлантика извадиха микроорганизъм, представляващ междинно звено между прокариоти и еукариоти.

На 14 юли космически апарат прелетя на 12 500 км покрай Плутон със скорост 14 км/с, като засне синьо небе над този далечен свят.

Откриха Kepler-452b, първата приличаща на Земята екзопланета, чиято орбита лежи в обитаемата зона около слънцеподобна звезда.

За първи път астрономите сериозно заподозряха, че наблюдават астроинженерна дейност в системата на звездата Лебед KIC 8462852, отдалечена на 1480 светлинни години от нас. За съжаление, сегашното устройство на човешкия свят е такова, че с повече лекота се харчат ресурси за спа-

» » » продължава на страница 2

САТАНИНСКИ СТРОФИ

Кръстоносци срещу джихадисти

Не е нужно да се заблуждаваме и да се оставаме да ни заблуждават – ислямът е това, което проповядва и практикува ИДИЛ. Религия, назована „подчинение“, овладяла напълно или почти изцяло държавния апарат, установила свой идеологически монопол, не се проявява като „извращение“, нито като „екстремна версия“ – в условията на абсолютната си власт ислямът показва какво именно прег-

ставява в чистия си, строг към буквата на догмите вид.

Различните видове компромиси и отстъпления в миналото, включително от епохата, когато халиф е бил османският султан, който възпирал ислямизацията, за да не товари правоверните с ганъци за сметка на ягурите, са отредени, сметнати за причини за упадък и попадането под колониалната зависимост от

» » » продължава на страница 2

ЗВЕРОУЧЕНИЕ

Съдилищата и затворите

БЕСЕДА С МЛАДОТО ПОКОЛЕНИЕ, ИЗНЕСЕНА МЕЖДУ ЦИГАНСКАТА МАХАЛА И „КВАРТАЛА НА БЕЛИТЕ“ БОКЛУЦИ КАТО НАС

Момци! Наречете го „божия заповед от светите пророци Бакунин и Кропоткин“, но ние смятаме държавата за зло! Тя е една от главите на грозната хала ВЛАСТ – злото абсолютно. Ненаправно умни хора от миналото, нека и не всички нравствено чистоплътни, са рекли:

Властта развращава, абсолютната власт развращава абсолютно. (Джон Далбърг-Актън)

Всяка власт е непрекъснат заговор. (Оноре дьо Балзак) – направо по Ботевски го е рекъл бре!

Всеки притежаващ власт е склонен да злоупотреби с нея. (Шарл Луи Монтескьо)

Приятел във властта е изгубен приятел. (Хенри Адамс)

Властта е възможност и способност за разпореждане с чужда собственост. (Уинстън Чърчил, пияница и военнопрес-

» » » продължава на страница 3

САТАНИНСКИ СТРОФИ

Кръстоносци срещу джихадисти

» » продължава от страница 1

Западните неверници. Отчетлив и неприкрит реваншизъм спрямо европейската цивилизация и също така откровено заявена върховна цел – превземане на света. Това била волята на Всевишния – да няма други хора на планетата, освен мюсюлмани.

Всички приказки за миролюбив ислям са глупости. Миролюбив е единствено подкопният от светски изкушения, който избира кои текстове в писанията са валидни, а кои – отживелици. Само че пророкът не е казал, че може едно да пренебрегваш, а друго да изпълняваш – това е вероотстъпничество, което се наказва със смърт.

Такива са вярванията на племе, живущо в пустиня, на ръба на оцеляването, жестокостта му към себе си и към околните се оказала печеливша стратегия. Догмите на вярата не признават променените реалности на живота, но така е с всяка вяра: когато фактите ѝ противоречат – горко на фактите.

Би могло да се каже, че от всички монотеистични религии ислямът е идеален за държавотворчество, съперничат му само тоталитарните иде-

ологии – уж светски, но възприели религиозната липса на съмнения в собствената си правота. Не се знае дали поражението на тоталитарните държави в борбата с по-гъвкавата, облечена в представително-демократични одежди капиталистическа олигархия, не е само временно. Буквалното връщане на държавотворната идеология към религиозните ѝ корени прилича на нова, „подобнена“ версия на тоталитаризма. Засега той устоява на ударите, но само защото не заплашва истински елитите на Западния свят и защото му е противопоставена друга религия, вместо адекватна алтернатива.

Така съвременните „кръстоносци“ волно или неволно мотивират и сплотяват „цивилизационния“ си противник, като поставят съперничеството в плоскостта на „моята религия е по-добра“. Влиза се в схоластичен клинч, в който никои не отстъпва, никои не бива разубеден, тъкмо обратното. Спорът „чий господ е по-як“ сменя от гневния рег въпросите на реалността – социалните, икономическите, управленските, самата човечност. Изправя се фанатизъм срещу фанатизъм и по-фанатичният уподобява опонен-

та на себе си. Прогресът, гостойнството и щастие то на личността, нейната свобода – тези неща стават маловажни в конфликта на фанатичните. Не се забелязва и това, че сблъсъкът не е „цивилизационен“, а маниакален, психопатичен.

„Европейската християнска цивилизация“ свято вярва, че поначало е по-хуманна – та в нейното културно лоно са се развили хуманистичните идеи, либералността, толерантното, зачитането на човешките права и т. н.

Отново глупости. Всички тези постижения на европейската култура не се дължат на християнството като религия – тя с одържавяването си в Римската империя е изгубила всякаква прилика с първоапостолските братства, с посланията – редактирани на църковни събори и постоянно тълкувани от свещениците – на самия си патрон, синът божий, уж принесъл се в жертва за изкупление на греховете човешки. Възходът на Европа неслучайно съвпада с началото на освобождаването на човешкия дух от религиозните догми. Ренесансът е кървав не по-неже хората се приближавали към атеизма, а защото, губейки позициите си на върховен

авторитет, Църквата прибегнала до терор чрез Инквизицията – опит за реакция за запазване на царувалия на Стария континент „християнски шариат“. Преди Ренесанса живоътът в християнския и в ислямския свят е бил почти еднакво тежък, груб и кратък – и то не в полза на християните.

Религията е форма на власт. Държавността учи от Църквата пъкления си занаят за умъртвяване на свободата на отделните хора и целите народи. Църквата възприема изобретенията на държавата. Само пропукването на тази власт е давало простор за развитие. Разцепенията на богати и бедни свят не е получавал задоволително обяснение за неправдите на мироустройството, стандартното църковно „вярвайте и се подчинявайте“ не водело до подобреня – бедните теглели както преди, богатите ставали по-силни и по-нагли. Буржоазните революции не току-тъй носели и заряда на борба с Църквата, но и със самата вяра като окови на разума. Разбира се, побеждавайки, новата класа веднага спирала настъплението си срещу религията – била ѝ полезна за контрол над поданиците. Опирайки се върху властничеството, новите господа-

ри не са могли да се откажат от богопомазаността на привилегиите си да властват.

Вярно, с напредване към съвременното, западната цивилизация става по-малко религиозна в теистичен смисъл, замества религията с вяра в силата на закона и мощта на богатството. Древен Рим също е боготворил законите и материалното богатство.

Същото и в България – с пълни основания смятайки държавниците си за маскири, народът ни не изоставя лудостта да мачи „върховенството на закона“, сякаш забравил, че тъкмо маскарите съставят тези закони – а законът на маскарите пак е маскара.

Западът не може да победи с кръстоносен поход и „връщане към вярата“. Само ще се уподобява на джихадистите, за изгода на елитите в Европа и Америка, които по-лесно ще управляват вярващите си граждани.

Религиозен фанатизъм не се надвива с друг фанатизъм, властта не се премахва с друга власт. Не война на държавни коалиции срещу ИДИЛ ще пребори ислямизма, а революция, която да срине и сегашната „европейска цивилизация“, изградена върху кости. •

Христо Николов

НОВОГОДИШНО

Хроника 2015 и прогнози 2016

» » продължава от страница 1

сяване на банки, изхранване на бюрокрация, модернизирани на полицията, за почивка на държавници, издигане на гранични огради и производство на оръжия, отколкото за строеж на астрономически обсерватории, така че пред малкото налични съоръжения се вият дълги опашки от чакащи учени – да отхвърлят или да потвърдят своите хипотези, верността на някои от които биха почти буквално преобърнали света.

Затова началото на строежа на нов телескоп в Чили, предвиден да бъде най-големият в света, е цяло чудо.

Заявка за „преобръщане на света“ дадоха през декември и други труженици на нивата на науката и технологиите: компания Гугъл заяви, че разполага с квантов компютър; на експерименталния термоядрен реактор Wendelstein 7-X бе получена тестова плазма; компанията SpaceX приземи обратно ракета за повторна употреба като средство за извеждане в орбита на космически апарати – при все че последно изброените заявки може да се окажат просто корпоративно надуване и доходно задълбаване в задънените улици на морално остарели технологии.

Въздържам се от правене на научни прогнози, но тъй като изкушението за предсказания

обаче е голямо, споменавам мнението на български астрономи, че зимите в следващите 10-15 години ще бъдат кратки и топли, след което ще се усети цикличното намаление на слънчевата активност и ще начене общо захлаждане. На фона на провеждани световни срещи за „климатичните промени“, на които основно се говори за търговия с въглеродни емисии и за „зелени“ – тоест по-скъпи за крайния потребител – технологии, това скромно и негръмко мнение на изследователите на Слънцето може да се окаже попадение в сърцето на истината – нещо, което учените би трябвало да са задължени да вършат винаги, независимо от очакванията на спонсорите си.

* * *

Извън „кулите от слонова кост“ на науката, в гъмжилото на „реалния живот“ събитията на отминалата година изглеждат обичайно обезкуражаващо за повечето хора – „обикновените“, които не фигурират в списъците на „най...“.

2015 г. започна с терористични акции на ислямисти – първо в Нигерия, където ситуацията продължи до края на лятото, без изгледи да не рецидивират, после в Париж – разстрелът в „Шарли Ебдо“. Пак с

Франция годината тръгна да си отива – Парижките атенанти, които истеризираха средствата за масова побърквация, а те направиха всичко възможно да докарат до страхова психоза света, като в този страх да потънат в забрава жертвите на атенанти, „втрешна“ и „външна полтичка“ другаде извън „цивилизована Европа“.

Другото, с което ще запомним миналата година, е „бежанската криза“ – свързана с тероризма на ислямските конкуренти на модерната държавност.

Относителното затихване във войната в Донбас, Източна Украйна, позволи на руската държавна върхушка да се включи в Близоизточната каша, за да демонстрира, че все още е геополитически фактор, неумираща останка от рухналата империя СССР. Един от аспектите на тази демонстрация беше нарочното блокиране за няколко часа на достъпа на руснаците до Уикипедия – но за вътрешно ползване.

Намесата на Русия в Сирия беше един от големите поводи за спорове кой какво върши там и ще доведе ли това до унищожаване на ИДИЛ, за която европейците ненадейно с шок научиха, че наистина представлява държава, а не бандитска зона на „хаос и анархия“.

Ще запомним този етап от Сирийската война не с успехите срещу джихадистите, а със

сваления от турската армия руски самолет – и с изблика на фило-фобски кавъзи в България.

Гръцката криза и опитите за измъкване от нея също бяха повод за полярни мнения у нас.

Вълнуваше ни и ставащото в Турция – продължаващото отстъпление на тамошната власт от идеологията на кемализма.

САЩ през февруари станаха лидер в добива на петрол. Отново избухваха размирици заради убийството на чернокож от полиция. Затоплиха се отношенията с Куба.

Китайското ръководство отмени политиката „едно семейство – едно дете“, продължила 36 години.

У нас годината се прояви с „новини“, които по съдържание ако и внесоха нещо ново, то надали през тази и през следващите години ще оценим като „добри“: завръщането на мутренските времена (все едно бяха някога свършвали); претенци за реформи на гуми и странни експерименти в образованието, здравеопазването, енергетиката, трудовите отношения, пенсионирането и социалното осигуряване като дела; избори, които потвърдиха преобладаващата сред българите липса на воля за промяна; истерията „бежанско нашествие“, която разруши доста митове за „бита и душевността“ на българите.

Страната ни продължи да обеднява, въпреки данните за увеличаващите се суми в спестовните влогове – това е главното в 2015 г. за България.

Предстоят ни „търсене на ново ляво“, ревизия на проведените досега „реформи“, остра конкуренция за циганските главове – все обичайни имитации.

* * *

Природните сили отново си играеха с човечеството.

Силно земетресение в Непал взе хиляди жертви в края на април, трусят се повтори на 12 май.

Чернобилската катастрофа напомни за себе си с горски пожари в забранената зона.

В началото на май епидемията от Ебола в Либерия бе обявена за приключила.

През октомври се случи неочичайното – добрата организация за предварително противодействие спести на Мексико жертви, когато тихоокеанското крайбрежие бе връхлетяно от най-силния наблюдаван в западното полукълбо ураган – Патрисия.

Можело, значи...

На 16 ноември в Ботсвана откриха втория по големина диамант в света, но 1111-те му карата не направиха тази африканска страна по-щастлива. •

Николай Телалов

КАПУТАЛИЗЪМ

Иде ли новата финансова криза?

Световните борси започват кошмарно годината. След като търговията на китайската фондова борса е прекъсната два пъти за една седмица, когато срив в цените на акциите задейства неудачно замислен автоматичен „прекъсвач“, последвалата паника сред инвеститорите заличава над 2,3 трилиона долара капитал по цял свят – най-лошото начало на борсова година в историята.

Докато сривът на китайската фондова борса приближава фокуса на вниманието и превзема заглавията по цял свят, реалната заплаха за световната икономика идва не от спекулативното финансово тържище на тази държава, а от нейния реален сектор – по-конкретно от неговия забавен ръст, спукан кредитен балон, неугържимия натиск за обезценка на юана и драстичния спад на цените на петрола и другите суровини, за който е немалък фактор.

Тази година се очаква Китай да отбележи най-ниските нива на растеж от близо три десетилетия, а офшорният курс на юана е най-нисък спрямо долара откакто е създаден през 2010 г. Цените на

петрола падат с 20% за първите две седмици на годината сред нарастващите тревоги на инвеститорите за свиващото се търсене в Китай. Вече има прогнози, че цената на петрола може да достигне дори 10 долара за барел.

На фона на всичко това крахът на китайската фондова борса е само симптом за много по-дълбоки проблеми във втората най-голяма икономика в света – и вероятно тревожен сигнал за това, което тепърва предстои.

След сериозните борсови трусове през лятото сегашните финансови сътресения са поредното доказателство, че пословичният троен кредитен балон в Китай – довел до огромното раздуване на строителните и фирмените дългови книжа, което на свой ред изстреля фантазмагорично Шанхайския борсов индекс със 146 процента нагоре само за година, между средата на 2014 и 2015 г. – в момента е в различни стадии на спихване. Анализаторите вече спорят единствено дали „качането“ ще бъде „твърдо“, или „меко“.

Китайската народна банка и комунистическата партия

несъмнено ще положат всички усилия да смекчат кацането, като продължат да подпират както стойността на юана срещу спекулативния натиск, така и все по-неугържимия кредитен балон. Властите в Пекин наистина разполагат със сериозни финансови снаряжения, но те в крайна сметка могат единствено да отложат неизбежния час на истината.

Някои анализатори вече изчисляват, че китайските банки може да имат нужда от до 7,1 трилиона долара капиталови инжекции през идните три години, за да компенсират срива на борсовите котировки и нарастващия темп на вътрешните фалити. Подобни спасителни програми за банките могат на свой ред да обърнат отношението на държавния дълг към БВП от 22 на 122 процента – нещо стъписващо дори за такъв бързо растящ икономически гигант като Китай.

Новият проблем с държавния дълг ще дойде върху вече огромното нарастване на частния дълг, който скача от 100 на 250 процента от БВП в резултат на програмата за икономическо стимулиране от 2008-2009 г., когато ки-

тайското правителство насърчава ръста на извънбанковия кредитен сектор в страната, за да се справи с идващия от Северна Америка и Европа рецесионен натиск. Общият дълг нараства почти четирикратно от 2007 до 2015 г.

Картината се допълва от засилващото се бягство на капитали, което постепенно изяжда (все още солидните) валутни резерви на Китай. По първоначални оценки отливът е достигнал 1 трилион долара през 2015 г., което е довело до свиване на резервите с 512 милиарда. Само през м. декември централната банка е изкупила около 120 милиарда долара в опитите си за намеса на валутните пазари за противодействие на натиска за обезценка на фона на отлива на капитали и засилените валутни спекулации.

Всичко това охлажда все повече ентусиазма на чуждестранните инвеститори. В съвсем скорошно обръщение към своите клиенти Шотландската кралска банка вешае „година на катаклизми“ за световната икономика със срив на световните фондови борси с до 20 процента и препоръчва на инвести-

торите да „продават всичко, освен най-сигурните облигации“, като предупреждава, че „на претърпана зала изходите винаги са тесни“. Кредитният шеф на банката допълва, че „Китай задейства сериозен срив, който ще бъде лавинообразен“.

Първо ще бъдат отстреляни развиващите се пазари, привлечени през последното десетилетие в орбитата на световния бум на суровините, чийто притегателен център беше китайското потребление. Забавянето на китайската икономика и краят на бума на суровините през последните две години довежда до рязък спад в цените на суровините и верига от рецесии в развиващите се страни – особено ясно изразени в Бразилия и останалата част от Латинска Америка.

Макар че епицентърът несъмнено ще бъде в развиващите се пазари, САЩ и Европа няма да бъдат подминати от труса. Лондонското Сити е особено уязвимо, защото сериозна част от неговите капиталовложения са свързани с Китай, а Уол Стрийт тепърва ще трябва да се оправя със забърканата от самия него

» » продължава на страница 4

ЗВЕРОУЧЕНИЕ

Съдилищата и затворите

» » продължава от страница 1

тъпник, много тачен в Англия хаймана)

На злото „държава“ му растат зъби, рога, шипове, нокти – и всеки този израстък е зло. Един руснак, Виктор Шендерович, е рекъл: *Държавата е нещо, просто като велосипед – отгоре кормило, отдолу вериги...*

Вериги – и затвори, комплект. Знаете, там се попада по милостта на СъДА, уж според закона, който е трънлив шубрак, непроеходим без проводник. Ако проводникът обаче е добре платен и гъст да пие уискито със съдиите, ще ви преведе без дракотина – като Масларова, като Станишев, Цветанов, оня задник от ДПС и дружи знайни и незнайни герои на нашето време.

Останалите попадаме в пандиза.

Само да не речете, че щом съм Хасан мангалът, ме боли загедото повечето пандизчии са цигани, та затова съм се развъркал. И само български да бяха зад решетките, пак щях да искам да строша и срина стениите – по-арно площадка за скейтборд да има, както тази есен направили на мястото на една испанска църква – и тя затвор, за човешкия дух. Не ми ли вярвате? Да ми ослепее и читавото око, ако лъжа! Утре някой държавник ще измърди – всички цигани

за полицаи, да гържат търпеливи и без туй търпеливите българци, пръв ще купя (или задигна) пургатив в големи количества и ще го сипвам на мераклиите за джандари мои събратя. А най-амбициозните даже с цар Кирова ракия ще ги черпя. Викате, такова нещо няма да стане? По време на Османската империя арнаути и черкези са имали правото да мачкат раята в името на султана. А в Руската империя за същото скурвиха немалка част от някога волните казаци – да налага с камшици бунтуващи селяни и стачкуващи работници. Пак ще речете, сещам се за Османското, понеже съм Хасан, нали? Ще се заядете, че не смятам онова време за „робство“? Защо да не го смятам! Щом прагматичните са го мислели, робство е било. Ама пак по-меко от положението на негрите в Съединените Щати и в Бразилия, че и в Русия през същия исторически момент. То и днес е мекичко, ама пак още понамирисва на робско зерезде – като пикня от раззонен котарак, не изветрява.

Не са се сетили държавниците ни – хем ще приберат еврофондове за „интеграция“, ново „ромско включване“, – не са го направили. ДПС-то нали го впрегнаха за плашило, ама откакто взе да издиша, май ще обърнат лошите си очи да урочасат нас...

Ето, разсеяхте ме. За пандиза говорех.

Затворът е школа, през която трябва всеки да мине – не помня кой го е казал. Един французин, много цапнат в устата, Алфонс Але му викали, умрял през 1905 г., написал, че *Законът си е закон. За да се озовеши в зандана, хич не е задължително да си виновен, но за да излезеш на свобода, изобщо не стига да си просто невинен!*

А това „влязъл в затвора, попаднал на хора и станал човек“ си го знаеете. Не? Пусто ви гаскало! Утре да ми докладвате кой го е казал! Само че едно време е било така, и то не всякога – днес в затвора съвсем се губи човешки облик. Затова мечтая и на сън да подкарам някой ГОЛЯМ булдозер към затворите. Колко тухли за къщи ще извадим от там!

Та като анархист поначало се съмнявам в справедливостта на всеки държавен съд и всяка негова присъда. И не приемам наказанието със затвор.

Три четвърти и повече от законите защитават държавните интереси и имането на имащите. Махнем ли държавата, направим ли собствеността истински всенародна, смятайте с калкулатора – три четвърти от престъпленията ще се забравят. Остатъкът дивотии са въпрос

на ПРЕВЕНЦИЯ – общността вижда, че нехранимаикото прощепува по лош път, ще го вразуми, ще му даде да прави нещо да му е присърце и полезно, не щуроти. Лошотията, че и глупостта, са болести – лечими са, с търпение и вещина. Неволята не само учи как се поправя каруца, но и отглежда отговорност, човечествът да става ЧОВЕК, без да го затварят в тюрми.

Хайде на булдозерите!

В истинския живот навярно няма да успеем да потиснем тая жадна за възмездие мъка. Викам, да решаваме за всеки убиец и изнасилвач отделно и много задълбочено ще ровим – става ли този да се вчовечи, или да не мъчим ни него, ни себе си – водим го до стениата и – бум!

Само че как да сме сигурни, че завалията лежи именно за това, за което са го осъдили? Наистина много ще ровим, за да не бастисаме набеден от следователи, съдии и адвокати.

Още ли има? За затворническата организация в Централния Софийски, ох... надявах се да не попиташ, ама щом си се сетил – заповядай: каквото казах досега, важи и за този случай, дето толкова не ти дава мира. Нищо не знам за конкретния челяк – той казва едно, кадията друго, фактите и уликите осрали, останала саде ВЕРСИИ,

гума срещу гума. Дайте ми да си поприказвам с него, нека не съм доктор Лайтман от сериала, язък че го спряха „Излъжи ме“ (Lie to me), ама ще науча какво и що. Без това нищо не казвам, нямам моралното право. Не се измъквам бе! – трябва да сме приятели на правдата, да я постъпваме справедливо, не „законно“, не наизуст!

А за затворническата организация в оня джендем, Централния – по принцип бих подкрепил борбата срещу произвола на затворническото начальство над затворниците – никои не заслужава, каквото и да е оплескал, гаври от лаком сребролюбец и садюга надзирател.

В същото време НЕ МОГА с леко сърце да одобря дето същата организация „съдействала на лишените от свобода да се превърнат в *примерни граждани*“. Тъкмо „примерните граждани“, козирувайки на всяка власт от Освобождението до наши дни, позволиха всички безобразия, особено съсипването на страната през последните 26 години. Тия „примерни“ и занаят ще легитимират олигархията като безспорен господар над обществото. Не, мерси!

Туй беше, хайде сега бегайте и си гледайте работата, че имам гърба да цепа. Освен ако не щете да помогнете ге. •

Хасан Девринджи

КАПУТАЛИЗЪМ

Иде ли новата финансово криза?

» » продължава от страница 3

каша от дългове на местни енергийни фирми, които фалират поголовно поради падащите цени на петрола.

Накратко, всички условия са вече налице за повторение на финансовата криза от 2008 г. Този апокалиптичен сценарий беше наскоро подплатен от доклада на Световната банка за изгледите за световната икономика през 2016 г., който предупреждава за „идеалните условия за буря“: забавен ръст в развиващите се икономики плюс подновени сътресения в световните финансови пазари.

Тези две тенденции ще бъдат допълнително прищипани от решението на Федералния резерв на САЩ да приключи своята програма за финансово стимулиране и да започне да увеличава лихвите за първи път от близо десетилетие. Краят на евтините кредити ще увеличи цената

на заемите навсякъде по развития и развиващия се свят – това ще има своето отражение върху световната икономика и ще внесе допълнителна нестабилност в цените на облигациите на фирмите и развиващите се страни.

Възможно ли е да усещаме първите леки трусове на дългоочакваното земетресение? Засега е още твърде рано за категорични прогнози, но ако тенденциите от последните две седмици продължат със същите темпове, нищо добро не очаква световната икономика. С малко лош късмет и още погрешни политически стъпки януарските борсови сътресения могат като нищо да се окажат предвестници на съдбовен трети етап от световната финансова криза. •

Жером Роос

Докторант по международна политикономия в Института на Европейския университет, редактор-основател на списание ROAR

ЗИМАТА НА ТЯХНОТО НЕДОВОЛСТВО

Солидарност с бежанците

Солидарност с бежанците? Разбира се! Всеки, който бяга от мизерия или война, заслужава съчувствие и съдействие. Но и индивидуално отношение според поведението на конкретния човек. Третиранието накуп, сякаш всички хора от една и съща националност са еднакви като лъжици от типов калъп, е неприемливо.

Събиране на помощи? Няма проблем, стига събраното да достига до нуждаещите се, както и да е съобразено с реалните им нужди – тоест някой би трябвало да пита и да обобщава отговорите. Инак съучастваме в мъгляви галаверии или пък провеждаме „износ на хладилници за ескимосите“.

Протест срещу произвола на граничната, както и други видове полиция? Акция срещу издевателствата им над бежанците? Момент! Тук вече има проблем. Даже няколко.

Проблем ПЪРВИ: защо протест срещу произвола на ченгетата, а не срещу самото им съществуване като социална роля, като част от държавническата система?

ВТОРИ: да речем, че протестираме – пред кого? Пред началството на същата униформена папач? Откъде сме сигурни, че полицаите „самоуправстват“? Налице са доста-

точно основания да подозираме стриктно спазване на заповеди „отгоре“ чрез малтретиране да сплашват мигрантите. Разбира се, заповеди „неофициални“, че и одобрявани от достатъчно стреснатото и надъхано „обществено мнение“. Оттук – пак проблем: при население, което масово се радва, че бежанци не се държат в страната тъкмо заради „произвола“, не са нужни протести против полицейщината, а пропагандна работа с това население – например, че самото то не е застраховано от участието на бежанец.

ТРЕТИЯТ проблем се захва с първия и образува порочен кръг: да допуснем, че началството вземе и ни послуша. Строго накаже побойниците, грубияните, немарливците. Е, и? Полицията вече няма да бие бежанци – и всичко е окей ли? Ами побойте, изнудването, просто заяждането с хора, които са граждани на тази страна? Самото наличие на МВР и прочее „служби“, сочно хранени, слабо контролирани, добре екипирани (за това, за което съществуват – пазенето на олигархията) – туй не е ли проблем? Откога се борим за „добра полиция“?

Нека не си измиваме ръцете с показна съпричастност.

Човешко е да се помага. Още по-човешко е разсъдливо да си представим КАКВО СЛЕДВА. Носим отговорност да направим нещо, изправени пред чуждо нещастие. Носим отговорност и за последиците от помощта си.

За членове на анархическа организация би трябвало да е ясно: помагането не бива да се ограничава с благотворителност. Длъжни сме да донесем по три прости истини до ума и сърцето на двете страни (и двете потърпевши!), замесени в проблема – това са сънародниците ни и чужденците. Да чуят и разберат не само адресираният към себе си послания. Да се замислят над всичко казано.

На българите трябва да кажем:

- коя е причината за бежанската вълна;
- промяната в познатия ни свят е неизбежна – огради и стражари не ще я спрат, политиките не ще я овладеят, но ще се постараят да се възползват;
- каква полза от неизбежната промяна можем да извлечем обикновените хора не в качеството си на материал за амбициите на властвашите.

» » продължава на страница 5

НАЙН КАМПЪ

Защо не подкрепяме всеки „потиснат“?

Лозунгът на най-мощната анархическа борба за нов свят, Махновското движение в Украйна през 1918-1921, е „Винаги с потиснатите срещу потисниците“. В това изречение е смисълът на всяка анархическа дейност – доброволна самоорганизация за съпротива срещу властта, като получените самоорганизираните структури израстват и като осъзнаване, и като опит, и като практическа възможност до органи за самоуправление – институции, които не си служат с принуда и насилие“ по определението за анархия от Лев Толстой.

Оттук логично би било анархистите и анархистващите активисти да се втурват в подкрепа на всяка група, която е вдигнала врява, че е потискана – тоест подложена на различни видове дискриминация или направо на системни репресии от страна на държавната власт, икономическите властвващи фактори и идеологическите институции, макар последните предимно да нахъсват потисническите практики, обосновават ги, оправдават ги и ги провокират сред особения контингент „будни граждани“, винаги готови да свършат мръсната работа на официалните власти в защита на „морала“, „национални-

те интереси“ и други, мъгляво формулирани „ценности“, „стълбове на обществото“.

Не. Логиката затова е логика, защото взема под внимание повече фактори, за да не изпадне в опростяване на действителността, а оттам и да продуцира погрешни изводи, а изводите – излишни, неадекватни, че и вредни за движението срещу съществуващата уредба на социалното ни битие.

На анархистващите донякъде е простено да бъдат идейно неграмотни, „всеядни“ и импулсивни. Затова са анархистващи, а не истински анархисти. Даже не „простено“, а обяснимо защо именно така действат – всъщност място за прошка няма, понеже гафовеите им лепват върху анархистите и отблъскват потенциални симпатизанти, които се заблуждават относно целите и методите на анархичното движение – колкото и скромно да е то у нас към този момент.

„Потиснати“ и дори „репресирани“ може да бъдат отделни хора и общности, които и ние, анархистите, не бихме галели с перце, без да ги предаваме на полиция, съд или частни охранителни банди. Това се отнася до „дейци“, чието поведение и стремежи влизат в противоречие с идеалите, за които си да-

ваме труда да харчим време, сили и да се излагаме на рискове и лишения.

Ние се борим за свобода на личността, гарантираща свободата на обществото. За да съществува такава свобода и съответно позитивна двупосочност между индивида и околните, е нужно равенство, разбираемо като липса на привилегии и дискриминации. Анархическата свобода е подплатена с дух на солидарност и чрез справедливо отношение на всекиго към всеки – тоест човек се държи с околните така, както би искал да се държат към него при подобни обстоятелства. Никакви колективни наказания, никакви групови благуни – всичко строго индивидуално. Оттук, надявам се, става ясно, че не можем да защитаваме нечия „свобода“ да мами, да краде от социално близки му хора, да принуждава или да иска специално третиране от страна на закона – тоест да привлича държавата или бизнеса като свой закрилник.

Работодатели се оплакват, че държавата ги ощетява и „потиска“ с прекомерни инспекции за спазване на Трудовия кодекс, вече безобразно орязан от някогашните придобивки, от кумова срама запазвани по времето на диктатурата на ЦК

на БКП. Нима не е абсурд да се юрнем да браним „правото“ на чорбаджиите да крат работниците да работят извънредно, да не им разрешават отпуски, да не им признават болнични, да им задържат и без това мизерните заплати? Преди месец бизнесът се похвали, че бил изнесъл продукцията за милиони от оръжейните заводи, колкото са ни останали – в чии джобове влязоха тези милиони?

Полицията бе „протестирала“, че я „репресират“ с лишаване от привилегии за пенсии, осигуровки и обезщетения – да не би да трябва да им спретнем анархосиндикат, който да изкопчи от бюджета толкова средства, колкото искат церберите на държавата като награда, задето пазят политическата класа от „любовта народна“, а към бедите на същия народ остават глухи и немарливи?

Не можем да спестим критиките си и на различните „малцинства“ – „културни“, „сексуални“, „природозащитни“, „правоващитни“, „съдебно реформаторски“, „патриотични“, нарколегализаторски, ракиени, търговски и подобни. Тяхната „борба“ е да се впишат в този тип обществена система, без да я променят. Още по-лошото е, че с мижавите си „победи“ се опитват да ни убеждават,

че става, че „работи“. Техните борби щяха да бъдат прогресивни, ако доказваха – или по-скоро показваха, защото е доказано отдавна, – че в рамките на сегашната система свободата е невъзможна. Те не искат друг облик на обществото, а търсят зависимост от държавата, укрепват я, позволяват ѝ да оплете в нови паяжини народа, да го раздели по измислени признаци, за да го накара да се държи заради „различности“. Втрещават гражданите в кланови борби сред партийни „елити“, само и само да не бъде зададен въпросът: как да турим край на заложеността ни като народ от прищевките и съперничествата на властниците и техните лобисти?

Затова сме и ще бъдем глухи към вопли на разни „потиснати“, на които не практиката на потисничество е проблем, а единствено да се вредят в ешелона потисници и гребни мародери. Не сме съгласни анархизмът да се превърща в презерватив за прокарване на частни интереси, от които обществото като цяло няма полза, че и търпи щети – особено с факта, че се оказва още по-раздробено и неспособно на организирана съпротива срещу олигархията. •

Шаркан

ЗИМАТА НА ТЯХНОТО НЕДОВОЛСТВО

Солидарност с бежанците

» » продължава от страница 4

На бежанците трябва да кажем, че:

- това, което са оставили, не може се върне – и не бива, защото е част от причините, направили ги изгнаници;
- това, в което се озовават, ще им напраща определени норми, но следва да приемат само онези, които не противоречат на универсалните човешки ценности – свобода, равенство, братство;
- само в разбирателство с местните, социално сродни им хора, могат да направят целия свят по-добър за живеене, и то еднакво добър за всички.

След тези послания поотделно, нека чуят и общото: вие сте еднакво прецакани от системата – оцеляването ви зависи от създаване на друга система, неспособна да прецаква едни за сметка на други. Инак просто ще се избием – и ще останат само кукловодите на подстрекателите.

Истината е проста: едни хора бягат от диктатори, като пристигат в страни, управлявани от покровители и бизнес партньори на същите

тези диктатори. Други хора, поданици на покровителите на диктаторите, доскоро не протестираха, че неприятната и тежка работа вършат гурбетчи. И изведнъж сега са готови да позволят на своите политици да въведат също диктатури – уж за спране на „нашествието“. Кои печели от това?

В забърканата грозна каша виновниците са очевидни.

Трябва да кажем:

Общият враг е ясен – за несретниците бежанци и за обедняващите „местни“ той е олигархията. Трябва да стане ясна и общата цел – решителна терапия. Светът е тежко болен. Но защо за лекарство търсим заразяване със стари болести, тачени като „традиции“, които с големи жертви криво-ляво сме излекували? Явно не сме оздравели напълно, боляките ни са хронични, че и носталгични... Не, не ни трябва нито Халифат, нито свещена християнска империя, нито Пиночет, нито Хитлер или крал Леополд, нито настоящите „демократични“ плутократи, дето менят имидж според лековерието на електората. Нужен ни е свят на свобода, равенство, солидарност и справедливост – всекиму.

Ако не кажем всички тези неща, актовете на помощ и протестите срещу действията на властите ЩЕ БЪДАТ НАПРАЗНИ, а гори и ще навредят – на бежанците, на нас, на бъдещето.

Естествено, ще има такива, които не желаят да слушат. Колкото и преувеличена, версията за „нашественици с планове“ не е пълен абсурд. На въвлечените в нашествието казваме: пренасянето на проблеми от едно на друго място не води до решение – грозните сенки в живота на едни общества ще се възпроизведат в други, накрая пак ще има страдащи. Накъде ще бягате тогава?

Ще попитаме „местните жители“, изповягващи „твърди традиционни ценности“: хей, нима избирате живот под обсада, със съответния военен ред в „лагера“ си? Това ли ще завещаате на децата си? Това е пътят на глупостта. Самоубийствената глупост. За голяма радост на потисниците – били те с чалми, или навлечени с костюми – радостта е тяхна обща.

За останалите, за вас – пълни паници с цялото меню гадости. •

Шаркан

ВАЖНО!

ЗАЯВЛЕНИЕ НА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Редколегията на вестник „Свободна мисъл“, която по редица причини е единствен говорител на Федерацията на анархистите в България, уведомява симпатизанти, любопитни и недоброжелатели, че „официалните заявления“ на Федерацията в периода 2007-2015 г. не отразяват текущото ни становище, освен ако не са изрично потвърдени във вестника през изминалата година или не бъдат потвърдени отсега нататък.

От този брой (януари 2016) и напред, за да спрем появата на различни „документи“, „декларации“ и „призиви“, уж от наше име, но без нашето знание и съгласие, заявяваме, че всички „официални становища на ФАБ“ се печатат на страниците

на „Свободна мисъл“ или публикуват в сайта на същия вестник. Единствено за тях отговаряме, за тях заставаме, с тях се ангажираме.

Затова, когато чуете или прочетете някъде, че ФАБ „официално“ била решила да приеме будизма, да участва в избори или да се занимава изключително с модни ревюта на декоративни кученца, молим ви да проверите дали същата „информация“ фигурира във вестника, погнусана от Редколегията като СТАНОВИЩЕ НА ФЕДЕРАЦИЯТА.

Ние тържествено обещаваме да не честваме 1 април, за да не се чудите кое е истината, а кое недоразумение, провокация или опит за злопоставяне. •

Редколегия на СМ

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А П Р Е К А Л Е Н О У Д Ъ Л Ж Е Н И

» » продължава от миналия брой

Японски и други роботи ще компенсират недостига и на фермери

В Япония стартира проект на стойност 8 млн. долара за роботизация на селското стопанство. Тя ще е първата страна, в която интелигентните машини от ново поколение ще излязат на полето, за да повишат с до 60% производството на растителни продукти. Очаква се чрез навлизането на роботите в пустеещи земи, да се компенсира недостигът на фермери. Обезлюдяването на земеделското отчита най-сериозен ръст в страните от ЕС, в Северна и Южна Америка, Източна Азия. Идеята за „Интелигентна техника“ на полето не е нова. В някои европейски страни и в Америка вече използват роботи в селското стопанство, които се ориентират с помощта на GPS. Неотдавна американската корпорация Джон Дийр разработи комбайн, който сам вика трактора за извозване на зърното, щом това стане необходимо. Германската фирма Фендт пуска на пазара двойка трактори, единият от които се управлява ръчно, а вторият автоматично повтаря действията му. Наскоро появилата се система за спътникова навигация RTK-GPS определя мест-

тоположението на машината с точност до два сантиметра. Технологията е разработена от Арно Рукелсхаузен за модулния робофермер WipiRob. Апаратът открива зелените растения на фона на почвата с помощта на спектрална камера. Изобретателят планира да въведе в работата система за разпръскване на минимални дози хербициди, но така че да унищожи само ненужните плевели. Според него така ще се спестят до 80% използваните химикали в земеделието. Той смята, че роботът може да се използва и за торене. Изпитанията показват, че датчиците, с които ще се определя нивото на азот в почвата, ще съкратят разходите за торове с до 80 процента.

Същевременно от Австралийския център за полева роботехника разработват автомат, който е програмиран да разпознава растенията по формата на листата. Това става чрез снимки на растението, които се съхраняват в паметта му. Освен работата на полето, роботите ще умеят да спазват и агрокологичните практики.

Япония ще замества имигрантите с роботи помощници

Компаниите Тойота и Хонда са утвърдили програми за из-

граждане на хуманоидни роботи помощници, които ще имат все по-голямо значение за японската икономика. С тази мащабна нова индустрия японското правителство очаква да намери решение както на икономическите проблеми, така и на тези в здравеопазването поради сериозното застаряване на населението в Япония. Вместо да се примири с икономически спад или да позволи голям приток на имигранти, които да компенсират намаляването на населението, Япония смята да се въоръжи с роботи помощници, пише Файненшъл Таймс. Стратегията е оповестена в доклад, публикуван от правителството тази година, в който пише:

Към 2025 г. над 30% от населението на Япония ще бъде на възраст над 65 години... В същото време броят на децата ще продължава да намалява, което ще доведе до недостиг на работна ръка, която да се грижи за по-възрастните и хората с увреждания – това ще увеличи бремето за работниците в сферата на здравеопазването... В такава среда работи, които помагат на хората да се справят самостоятелно, и автомобили, които се използват лесно, ще бъдат от съществено значение.

Компаниите Сумитомо и Фуджи Хеви Индъстрийс, която произвежда автомобилна-

та марка Субару, се опитват да реализират на пазара роботи чистачи. От Панасоник пък ще представят на пазара в Япония робот, който служи като аптечен пункт. Всички виждат в роботиката обещаващ бъдещ пазар.

Едно от последните постижения в тази сфера е изобретението на компанията Сайбърдайн, наречено Хал. Това е изкуствен скелет (екзоскелет), който се прикача към човешкото тяло и подпомага неговото движение. Хал се състои от няколко бели пластмасови шини с мотор във всяка връзка, по подобие на структурата на хълбока и лакътя, които се завързват от външната страна на ръцете и краката, за да придобават допълнителна сила. От фирмата твърдят, че с помощта на Хал вдигането на 40-килограмов товар ще бъде толкова лесно, колкото вдигането на молив от бюрото.

Освен чисто физическата част, Хал засича и интерпретира електрически сигнали от мозъка, които изпращат команди за движение на ръце или крака и активира едновременно с това външния скелет.

Хал излезе на пазара през 2014 г. на средна цена 170 хил. йени (1750 долара) месечен наем за петгодишен период. Само един крайник струва 150 хил. йени, докато цялата еки-

пировка е на цена от 220 хил. йени. Роботът се използва в три болници в Япония, а от Сайбърдайн работят с партньори от Дания за въвеждане на продукта и на европейския пазар.

Роботи изместват чистачките и другия помощен персонал в Япония

Кризата принуждава все повече фирми да съкращават персонала. От друга страна, спрут в промишленото производство праца на борсата за безработни не само хората, но и роботите. Затова умните машини напускат бездействащите фабрики и заемат офиси и канцеларии.

Фуджи Хеви Индъстрийс и Сумитомо още през 2008 г. започват да използват робот чистач за офис сгради. Кибернетичният чистач прилича на кръгъл метален цилиндър. Снабден е със сензори, за да избягва препятствията по пътя си и да не се блъска в хората. Той действа като гигантска прахосмукачка и изсмуква прах и мръсотии от поделите, като безпроблемно използва асансьорите, за да се движи по различните етажи. Следващите модели перат мокети и мият гладки повърхности с пара. За една нощ такива ро-

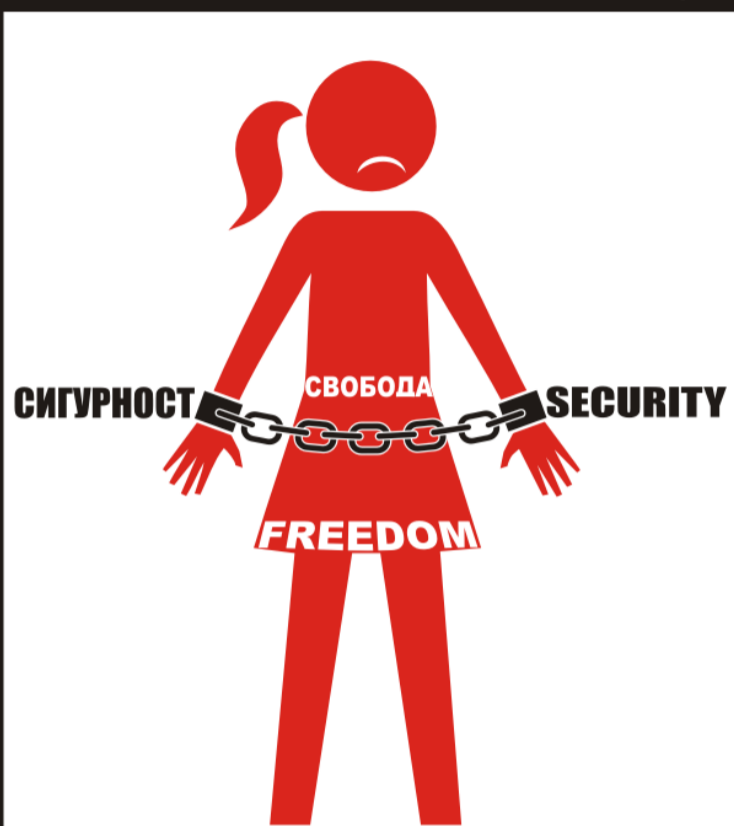
» » продължава на страница 6

6 януари
1848

И в това царство кърваво, грешно, царство на подлост, разврат и съзри, царство на скърби – зло безконечно! кипи борбата и с стъпки бързи върви към своят свещен конец... Ще викнем ние: "Хляб или свинец!"

**ПОМНЕТЕ НЕ САМО КОГА Е УМРЯЛ!
НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ ЗА КАКВО Е ЖИВЯЛ!**

КАРИКАТУРА НА МЕСЕЦА

ДЕКЕМВРИ 2015

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и гържавността

С Е О К А З А Х А П Р Е К А Л Е Н О У Д Ъ Л Ж Е Н И

» » продължава от страница 5

боти могат да излъскат всички офиси в небостъргачите. В японски условия се изплащат за една година, което е много добре, като се има предвид, че експлоатационният им срок е 10 години.

Друга японска фирма, Яскава, пуска в началото на 2010 г. робот, който може да разнася документи из офисите в дадена бизнес сграда. Той има 8 сензора, включително и система за разпознаване на човешки

лица. Също може да използва асансьор.

С помощта на сензорите той намалява скоростта си, щом види, че приближава човек или препятствие по пътя си. Разпознаването на лица му помага да доставя документа до служителя, за който е предназначен, заменя секретарки и помощници в офисите. Много е удобен и за връчване на заповеди за уволнение, тъй като разпознава лицата на служителите и може да носи в себе си хартиени документи. Така

роботът спестява на шефа неудобството да съобщава за уволнението и да го аргументира пред подчинените си.

Робот открива рака

Ранната диагностика на рака е крайно важна за успешната борба със заболяването. Група учени от Калифорнийския университет в Лос Анджелис създава миниатюрна лепкава лента, която може ефективно да открива раковите клетки в кръвта.

Новото устройство представлява силициева пластинка с размери 1 на 2 сантиметра. Тя е покрита със силиций с диаметър в нанометри и микрони по дължина, която изглежда като килим, който на свой ред е покрит с антители от белтък, способни да разпознават и улавят раковите клетки.

За определяне ефективността на устройството, авторите на изследването са създали аналогична по размери пластинка с равна повърх-

ност, също покрита с антители. И двете са поместени в питателна среда, в която се култивират клетки на рак на млечната жлеза. Оказало се е, че пластинката с „килима“ улавя 45-65% ракови клетки от разтвората, а гладката пластинка – само 4-14%. Средно от серията опити е установено, че наноструктурираната повърхност позволява с нейния филтър да се уловят 10 пъти повече клетки, отколкото с гладката. •

(слева)

Много учени и популяризатори не харесват извода от засилващата се роля на роботронната революция, че огромни маси неквалифицирани хора ще бъдат изхвърлени от пазара на труда и пророкуват друго бъдеще, в което хората, чиито работни места бъдат унищожени, ще се преквалифицират в професии, които не подлежат на роботизиране.

Срещат се обаче и хора с необходимия интелектуален кураж да признаят, че тези надежди са нереални. По-долу предлагаме текста на Мартин Форд, автор на книгата Възходът на роботите: технологиите и заплахата от бъдеще без работни места, с четвъртвековен опит в създаването на компютърни системи и софтуер.

Дълго време общоприетото мнение гласеше, че решението на проблема със загубата на работни места поради технологиите е без съмнение повече образование и професионално обучение. Докато машините и умният софтуер изяждат нискоквалифицираните позиции, работниците са призовавани да се модернизират и непрекъснато да се катерят по стълбата на уменията, заемайки длъжности, които не

подлежат на автоматизиране.

Икономистите наричат тази склонност на технологиите да подкопават стойността на нискоквалифицирания труд, докато същевременно увеличават приходите на по-висококвалифицираните участници в информационната икономика, „технологична промяна, облагодетелстваща квалификацията“ или SBTC (от английското „skill-biased technological change“). Доказателства за ефекта от SBTC могат да се намерят в преимуществото на завършилите колеж. През 2012 г. завършилите колеж имат среден доход с 80% по-висок от онези с гимназиална диплома. Доходите на хората с високи дипломи са още по-високи.

По-сериозното разравняне в цифрите обаче разкрива смущаващи факти. Разликата в доходите на образованите не идва от това, че те са затрупани с възможности, а по-скоро от това, че необразованите нямат такива. Според анализ от 2012 година на Сими Рисърч, доходите на младите работници с бакалавърска степен са спаднали с 15% между 2000 и 2010,

като този спад е започнал далеч преди финансовата криза от 2008 г. Всеки новозавършил университет може да ви каже, че сме навлезли във времето на сервитърите с дипломи – половината от новозавършилите колеж поемат работа, която не отговаря на квалификацията им.

Тази обезпокоителна тенденция е анализирана от икономистите Пол Бюрди, Дейвид Грийн и Бенджамин Санг, които публикуват изследване, озаглавено „Голямата промяна в нуждата от квалификация и познавателни решения“ през март 2013 г. Техният анализ показва, че търсенето на квалифициран труд в Съединените щати достига своя връх около 2000 година и оттогава насам спада. Вследствие на това мнозина новозавършили висшестипенни нискоквалифицирани работни места в сферата на услугите – като често изместват хората с по-ниска квалификация.

Оказва се, че не само работниците се изкачват по стълбата на уменията: компютърните технологии се доказват като изключително адаптив-

» » продължава на страница 7

РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Ученето не е решение

» » продължава от страница 6

ни в това отношение. Сред занимаващите се с роботика е добре известно, че често е по-лесно да автоматизираш работата на белите якички, свързана с обработка на информация, отколкото по-ниско заплатената, която се нуждае от физически манипулации. Създаването на робот, успешно наподобяващ зрителното възприятие, сърчността и координацията на човешко същество, си остава зашеметяващо технологично предизвикателство. За сметка на това, умният софтуер вече чете взаимосвързани текстове и данни, прави документален анализ за юридически кантори и – разбира се – търгува на Уол Стрийт. Агенцията за развитие на технологиите към армията на САЩ DARPA в момента финансира проект за 11 милиона долара в университета Райс, целящ да автоматизира много аспекти от рутинното компютърно програмиране.

Фактът, че високкоквалифицираните работни места изчезват, остава въпреки друг очевиден проблем – не всеки работник е орисан да стане ракетен инженер. Само малцина от населението имат нуж-

ната комбинация от познавателни способности и мотивация, за да изпъкнат в техническите умения. Вероятно има един краен процент от хора, от които можем да очакваме да завършат колеж и да поемат работа, която изисква наистина високи интелектуални или творчески способности. С други думи, дори ако работните места на върха на стълбата бяха достатъчно много, пак бихме имали сериозен проблем с наместването в тях на голяма част от нашата работна сила.

Тежката истина е, че традиционното решение на безработицата и бедността – решение, което почти всички анализатори и съветници продължават да поддържат – няма да бъде достатъчно в ерата на роботиката. Образованието има неизчислима стойност – както за личността, така и за обществото – и затова трябва да продължим да го поддържаме силно и да инвестираме в него. Не бива обаче да очакваме, че повече образование ще донесе сигурност за работниците в икономиката на бъдещето. •

Мартин Форд
Публикувано в социалните мрежи

КОЙ УШИ СКАНДАЛА...

Агенти срещу агенти

Месец януари очевидно минава под шлагера „Доган срещу Местан“ – представен като грандиозен скандал и достойна тема, в която да се втренчат данъчно дължачите избиратели. Да се прехласнат в помийния „вип бродър“ и забравят всичко друго – здравепогазването, оглушителната система, новите налози, новите цени на тока, пътищата, какво ли не друго, истински важно, което пряко удря по джоба и смъква „среднотатистическия“ сънародник до категорията безпросветна сиромашия.

Даже и без медийното нахъсване – средствата за пропаганда преследват интересите на началниците си, – темата обяснимо настъпва мазоли и настъпва истеричен вой. Българинът наистина престава да мисли с главата си, когато го разръчкат за Русия („освободителката“) и Турция („поробителите“).

В цялата гандания с ДПС обаче липсва задаването на съществения въпрос: **докога ще играем запалняковци в разправията на големците?** Осланяйки се на основателната народна констатация „всички са маскири“, защо се туткаме да стиснем за гу-

шата въпросните маскири? Цялата маскарска система?

Да отгадем дължимото на медиите – внесоха пиперлива пикантерия напред коледната празнична скука. Почти никои не попита: кой е наредил на Доган да реагира на „курса“ на наследника си? Защото в Държавна сигурност, по-жива от всякога, нека и стаена в „закулисието“, процедурите са строги – ръководещият офицер заповядва, провокаторът изпълнява. Агент Сава козирува и прави изявление с последици. Просто е.

Местан обаче му е колега по ДС. Борби между кланове в ДС? Надали. Българската ДС, още от създаването си, е филиал на КГБ. Прекръстеният Комитет Государственной Безопасности днес управлява руската държава непосредствено. Там не търпят кланове в подчинените им звена.

Агентът не може да се откачи жив, но може да се закачи за друг сайбия, който да опази измекярина от отмъщението на предишния робовладелец. Откачил ли се е Местан от куката на ДС (КГБ)? Откъде сега му дърпат конците – Анкара?

Версията, че скандалът в ДПС е спретнат с едничката цел да разлае кучетата, така че да не усетят как кашката

им става по-къса, а лицата все по-празна – не е ли твърде плитко? Или че сега ще настъпи парламентарно отслабване на „турската партия“, която е съюзник на управляващия ГЕРБ? Хайде ге! Светът не се върти около партията на Борисов! Някой вярва ли в това? Нека има вярно зрънце – то ли е сърцевината?

Ами ако наистина става дума за гребнаво боричкане за власт в отделно взета партийка, усилено от разгъто самочувствие и на двамата „лидери“? Лидери, ха! Хвани единия, та удари другия! Свършиха ли енимехмедовците по тези земи бре?

Трагикомичното избива въпреки гебелия памперс от професионални коментари: нашият „национален елит“ НЕ ЗНАЕ „кой е врагът“ – НАТО или Русия. Защото колкото основания има от държавническа гледна точка да обвинят Местан за „предател“, понеже търсел закрила в чуждо посолство, толкова странно е защо преобладава мнението за „патриотизма“ на агент Сава. Доган скастри Местан за това, че е защитил съратник от НАТО в инцидент с противникова на НАТО страна. Да му се чудиш на главния прокурор как не е

» » продължава на страница 8

И тези професии ще изчезнат до 2035 г. поради автоматизацията (% вероятност)

Данни: ROLAND BERGER

КОЙ УШИ СКАНДАЛА...

Агенти срещу агенти

» » » продължава от страница 7

погони агент на КГБ за гържавна измяна. Или поне за „всване на паника“ с приказки за руско-турска война.

Впрочем, възможна ли е реално такава? НЕ.

Русия не може да воюва. Действията на путинското правителство в Сирия, а преди това в Чечня и Грузия, бундът съмнението, че контингентът в подкрепа на Башар Асад е събраното най-добро от руската армия. Натъртвам – армия. Сила, способна да се бори с въоръжен противник. Кремълските диктатори разполагат с достатъчно мощ да мачкат невъоръжено или зле въоръжено население в пределите на своите гържавни граници, способни са и да взорчават живота в страни от бившето „пространство на СССР“. И пак е под въпрос биха ли се справили с руски Майдан. И щом стана дума за Майдан, затихването на войната в Донбас не стана начало на нов Майдан, украинците са смазани морално, ще мине време, преди да се отърсят от разочарованието – и загатнатите прякодемократични амбиции през по-миналата година този път може би ще станат

водещи, но засега новата Кувейтска правителствена банда е стабилна.

Срещу сериозна организирана въоръжена сила обаче Русия не може се опълчи без ядрения си арсенал. Липсва ѝ друг коз, но и него не смее да изиграе – ще я надцакат.

Руската гържава не е за война, без значение колко нагува перки. Страна с конвулсивно затихващи функции:

Върховата точка на **Руската империя** е през **1913 г.**, когато при 10,2% от световното население (159 млн. души) заема **ПЕТО** място (5,3% от световната промишленост) след Франция, Германия, САЩ и Британската империя. По същото време **Османската империя** е много надолу в класиците – 18% от икономиката на САЩ, при население 18,5 млн.

СССР през 1990 г. гържи **ВТОРОТО** място по икономическа мощ (около половината от САЩ) при население 287 млн. (5,5% от световното).

По данни за **2014 г.**, при 2% от населението на света (146 млн.), **Русия** е на **ДЕСЕТО** място по икономика, след САЩ (17,35 трилиона долара БВП), Китай (10,36 трилиона), Япония, Германия, Великобритания,

Франция, Бразилия, Италия и Индия (2,05 трилиона) със скромни БВП от 1,86 трилиона. **Турция** е чак на 18-то място с БВП 0,8 трилиона, но несравнимо по-добре от султанското си минало – и с население 77,7 млн. души.

По **военни разходи** гнешна Русия пак като че ли превъзхожда Турция: **ТРЕТО** място след САЩ (34% от световната военщина) и Китай (12%) с 4,8% или 216 милиарда долара – спрямо 15-а позиция на Анкара с 23 млрд.

Само че Турция означава НАТО, НАТО означава САЩ – а превъзходството на Алианса бе съвсем наскоро официално признато от руски гържавници (само по бронетехника – трикратно в Европа).

Русия би постъпила самоубийствено, ако тръгне да се бие с Турция – а и доскоро търговията между тях възлизаше на 20 млрд. долара годишно. Затова глашатаята на Путин само се завайкаха за сваления си боен самолет, обещаха страховити неща, руското правителство въведе санкции, предимно в собствен ущърб, подгонно турски туристи и бизнесмени (да не ги жалим)... и толкоз. Москва не посмя да си отмъсти, свалвайки турска

машина – нещо, което СССР правеше без колебания спрямо кой да е „нарушител на въздушното пространство“, когато подобни инциденти ставаха публични.

Предупрежденията на агент Сава струват колкото хлядолевките от 1990-те.

Но ако все пак излезе, че Доган е прав с плашиликите си, защо ли пак война между Русия и Турция да е нещо ЛОШО? От последната, може да се каже, „намазахме“ – е, не точно каквото гласяха възрожденци и революционери, уви.

Нека пак се запитаме: какво ни бърка, нас гражданите изобщо и анархистите в частност, истерия около имагинерна „война“ между Москва и Анкара с бойно поле на Балканите, та хабим време и сили да различаваме и тази воняща купчина лъжи? Още повече, че и в двете страни виждаме сходен авторитаризъм с почти еднакви повеи имперски и верски реваншизъм. Да се сбият и да се разпадат!

С гругарите не сме на едно мнение по подробностите, но в едно сме съгласни: бърка ни само готолкова, колко догановото „пророчество“ има потенциал да се сбъдне – и би настъпило разчупване на ста-

туквото в Европа, общата ситуация от „неприятна“ се превърне в набор условия за революционна промяна. Войни в „задните дворове“ спомагат за засилване на олигархията, но война в самия „дом на цивилизацията“ предизвиква защитната реакция на нарочното за пушечно месо гражданство.

Единствено в тази светлина заслужава да ровим гнусотиите на съвременната геополитика – да предвидим шанс за народите да се намесят в играта на едрите мошеници, да им обърнат масите, да им разпилеят картите и купчините залози, да установят свой нов ред, полезен за всеки човек, вместо за самоизбрания картел „гържава-капитал“.

Но доган-местановите вълнения едва ли представляват симптом за нещо толкова сериозно. Макар че въпросите остават – а медиите и официални лица бягат от точните отговори.

Неприятната истина може би е неприятна и за тях, не само за нас, тия със „средни и по-ниски доходи“, принудени да се простират според групата не по наша вина черга. •

Хасан Девринджи

ИЗ ПОДГОТВЯНИЯ ЗА ПЕЧАТ IV ТОМ ОТ „ЕМИГРАНТСКИ СПОМЕНИ“

Анархистите и „възродителния процес“

... Събитията и у нас започнаха да се съгъстват. На 20 май 1989 г. ми телефонира нашият стар познат Петър Бояджиев от Марсулия, за да съобщи за окървавените демонстрации в град Каолиново и други турски села и градове в североизточна България. Драмата беше започнала преди пет години с покръстванията на турското малцинство, за да продължи с атентатите и стотиците хиляди прокудени от родните си места. По този повод в Парижката организация изработихме и публикувахме следната декларация:

И НИЕ СМЕ ДЕЛИОРМАНСКИ ТУРЦИ!

„Патриотизмът е последното убежище на всички властващи мерзавци.“ – Тази сентенция на един френски мислител е валидна и за живковата диктатура. За да отклони вниманието на народа от проблемите на неизлечимата социална, икономическа и политическа криза и фалта на „социализма“, върхушката на БКП разпалва националистическите страсти и си служи с шовинистическо празнословие. В това отношение тя надмина всички свои предшественици от миналите буржоазни режими.

Преди пет години поредна жертва на нейната национална политика (след македонци, евреи, цигани, арменци и пома-

ци) станаха турските работници и селяни – най-онеправданите сред пролетариите в България – хора, които вършат най-черната, „египетска“ работа в „развитото соц-общество“.

След като им забрани да говорят и пишат на майчиния си език, смени имената им и разрови като свиня архивите и гробовете на прадедите им, днес софийската клика изпраща наказателни експедиции в селата и градовете на „покръстените“ турци. Нейните наемни убийци с разноцветни баретки избиват, затварят или изгонват от страната с хиляди тия, които се осмеляват да протестират срещу гаврите на „кръстниците“, посегнали на човешкото им достойнство и отнели най-елементарните им човешки права и свободи.

Ордите на живковата диктатура са по-мръсни от башибозушките. Някога тия налитаха на въстаналите с оръжие в ръка средногорци срещу тиранията на султана. Днешните главорези избиват мирно турско население, което защитава независимостта на своя дух и човешката си същност с най-кроткото и безропотно средство – гладната стачка.

ГЛАВНА ОТГОВОРНОСТ ЗА ВСИЧКИ ТЕЗИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ НОСИ Т. ЖИВКОВ! Подпомаган от газетари и „учени“, след като твърдеше, че в България няма турци, днес правешкият

главатар на патриотичните шипи-команди отваря вратите на един милион свои поданици, предоставяйки им жребия на изгнаничеството в Турция.

Български народе, ти не трябва да останеш безучастен към съдбата на своите турски събратя от Делиормана и Родопите! Не само защото има **ИСТОРИЧЕСКО ВЪЗМЕЗДИЕ!** Народ, който не проявява солидарност с тези, които властта тероризира, бие, избива и изгонва от родните им огнища, **НЕ ЗАСЛУЖАВА МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО В НАШАЯ ВЕК!**

Младо поколение, работници, селяни и служещи, наложената от червената армия диктатура на БКП на 9.9.1944 г. изживява своята последна година-две! Настъпват бурни и решителни времена. Не позволявайте да ви разделят и противопоставят чрез историческата глупост и бръцолевения за „милото отечество“ – **ТО Е СОБСТВЕНОСТ НА ЖИВКОВЦИ.** Подайте братска десница на всички потискани и унижавани малцинства! **Образувайте ОБЩ ФРОНТ с тях срещу терористическата диктатура на партийния апарат и репресивните институции на гържавата!**

Организирайте се, въоръжавайте се, гответе се за безпощадна разправа с насилниците и с гържавно-капиталистическите експлоататори и паразити!

Върху руините на съборената социална пирамида, въведете равно участие на всички в труда и разпределението на доходите от фабрики, стопанства, лаборатории и служби под контрола на въоръжените труженици.

Организирайте се във федерация на самоуправляващите се от въоръжения народ общини.

Създайте революционни трибунали за властващите престъпници!

Да живее **СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ!**

Да живее свободата, социалното равенство и братството между всички народи! Нека по-силно тресне бурята на Балканите!

ЗАДГРАНИЧНА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ

Това покръстване на българските турци от свети Тодор Живков с цел създаване „хомогенна българска нация“ по всяка вероятност е било поръчано от Брежнев или Андропов, за да се изпробва на живо ефектът от една евентуална по-мощна операция за асимилиране на десетките милиони мюсюлмани в СССР. „Активното мероприятие“ на диктатурата обаче удари на камък. То предизвика в Турция, на Запад и дори у нас масови протестни демонстрации, манифестации, гладни стач-

ки, литературно-журналистически и т. н. от жертвите и в тяхна полза.

Протестните акции имаха мирен характер и в някои взехме участие и ние емигрантите. В една от парижките демонстрации, организирана от тукашните мюсюлмани, участвахме двамата с Ценко Барев. Тя завърши пред българското посолство в Париж, където скандиранията и виковете „Живков – убиец!“ се превърнаха в... „Българи – убийци!“, което дори и да бе оправдано поради подкрепата, която „компатриотите“ оказваха масово на официалната политика, ни принуди да изоставим демонстрантите, които, съзнателно или не, подпомагаха режима в София, който цели етническото противопоставяне и „разделяй и владей!“.

За да парират протеста на световното обществено мнение срещу това своео рога „етническо прочистване“ на едномилонното турско малцинство, в което физическите убийства бяха заменени с духовни, БКП и нейното правителство проведоха с помощта на своите репресивни „органи“ нови „активни мероприятия“, сред които:

1) Създаване сред турското население, с помощта на агенти на ДС, на псевдонелегални организации и чрез тях разпространение на приказки

» » » продължава на страница 9

Можем ли да променим света, без да завземем властта?

Не зная отговора. Възможно е да можем да променим света, без да прибегваме до завземане на властта. А може и да не е. Изходният пункт, мисля, за всички нас, е неувереността, неизвестността, общото търсене на път напред. Защото е все по-видно, че капитализмът е катастрофален за човечеството. Радикалната промяна на общественото устройство, т. е. революцията, е по-необходима от всякога. И за да бъде ефективна, тази революция трябва да обхване целия свят.

Едва ли обаче световната революция може да се извърши с един замах. Единственият начин да я разберем, следователно, е да си я представим като революция, извършвана се в „пукнатините“ на капитализма, революция, която завоява пространства в свят, в който капитализмът все още съществува. Въпросът е как да познаем тези „пукнатини“ – да гледаме на тях като на определени държави или по някакъв друг начин?

За да си отговорим, трябва да започнем от многочислените въстания и актове на неподчинение, които ни доведоха до Порто Алегре. По света постоянно се извършват подобни въстания: много хора

са готови да кажат „НЕ“ на капитализма: „Не, няма да живеем живота си под диктата на капитализма, ще правим каквото сами намираме за нужно и желателно, а не това, което ни нарежда капиталът“. Често виждаме капитализма като всеобхватна система на господство, но пропускаме тези въстания, които избухват повсеместно. Понякога те са толкова малки, че самите участници не ги считат за отказ от капитализма, но често те представляват колективни проекти, насочени към търсене на алтернативен път отвъд него. Понякога те се разгарят до грандиозни мащаби, като въстанието в Аржентина през декември 2001 година или бунта в Боливия от 2003 г. Отличителната черта на всички тези актове на неподчинение е стремежът към самоопределение, импулсът да кажем: „Не, няма да ни заповядвате какво да правим – сами ще решаваме за себе си“.

Такива отхвърляния могат да се разглеждат като пукнатини, провали в системата на капиталистическото господство. Капитализмът, преди всичко, не е икономическа система, а система на управление. Капиталистите ни упра-

вляват посредством парите, налагайки ни да правим това или онова. Отказът да се подчиним погронва властта на капитала. Въпросът пред нас е: как да умножим и разширим тези отхвърляния, тези пукнатини в системата на господство?

Можем да разгледаме този проблем по два начина.

Според първия, подобни движения, практикуващи неподчинение, не могат за бъдат зрели и ефективни, докато не се съсредоточат върху една крайна цел. За да постигнат резултат, те следва да се насочат към завземането на властта – по пътя на изборите или посредством разрушаването на съществуващата държавен строй и установяване на нова, революционна държава.

Организационната форма, способна да постигне тази цел, е партията.

Въпросът за идването на власт не е толкова въпрос на намерения за бъдещето, колкото на организиране днес. Как следва да се организираме? Следва ли да се присъединим към партия като организационна форма, която фокусира нашето недоволство върху завземането на държавната власт? Или трябва да се организираме под друга форма?

Другият поглед върху движението за неподчинение е да кажем: „Не, не следва да се впрягаме в един партиен хомот, съпротивата трябва да процъфтява свободно, да поемаме по всеки път, от който борбата се нуждае“. Това не означава, че не е нужна никаква координация, но тя трябва да бъде значително по-свободна. Главният ни ориентир не е държавата, а обществото, което искаме да създадем.

Основният аргумент против първата концепция е, че тя ни води в невярно направление. Държавата не е нито предмет, нито неутрален обект. Тя е форма на социални отношения, форма на организация, начин на работа, който в течение на столетия се е развивал с цел обезпечаване на властта на капитала. Ако фокусираме борбата си върху държавата или я приемем за отпразна точка, е важно да разберем, че това ни въвлеча в определен коловоз... Преди всичко, това би наложило откъсване на нашата борба от обществото, би я превърнало от борба „за благо на“, в борба „от името на“. Това отделя водачите от масите, представителите – от представляваните, натрапвайки ни друг начин на говорене, друг

начин на мислене. Впряга ни в процес на примирение с реалността, която в действителност е реалност капиталистическа, т. е. форма на социална организация, основана на експлоатацията и несправедливостта, на убийствата и унищожението. Налага пространствени рамки на действията ни, рязко ограничава територията на държавата от външния свят, прокарва ясно различие между „гражданина“ и „чужденца“. Принуждава ни да приемем пространствено определение на борбата, без надежда за единение с глобалното движение против капитала.

В историята на държавно-ориентираните леви съществуват едно ключово понятие, а именно понятието на предаването. Отново и отново лидерите предават движението, и при това съвсем не винаги те са лоши хора. Това става именно защото държавата като форма на организация отделя лидерите от движението и ги въвлеча в процес на помирение с капитала. Предаването е заложено в самата държава като форма на организация.

Можем ли да противостоим на това? Безусловно! Не

» » » продължава на страница 10

ИЗ ПОДГОТВЯНИЯ ЗА ПЕЧАТ IV ТОМ ОТ „ЕМИГРАНТСКИ СПОМЕ-

Анархистите и...

» » » продължава от страница 8

и позиви, гарнирани със слухове за сепаративни намерения и комплоти за обявяване на мюсюлмански автономни републики в Делюормана и Родопите, където живееха по-компактни маси български турци.

2) Пак с помощта на агентите на ДС бяха проведени няколко безцелни, поради което и безсмислени атентати във Варна, Пловдив и във влака при гара Буново. В последния случай имаше и жертви (майка с деца). Това окървавено „активно мероприятие“ на ДС целеше да покаже на света „безскрупулния и жесток лик на сепаратистите“ и да оправдае репресиите и духовния геноцид срещу малцинството.

3) Същевременно, ДС получи инструкции от Политбюро на ЦК на БКП да създаде компромати и срещу „външния враг“, т. е. срещу империализма и живеещата на негова издръжка вражеска емиграция, която се намирала под командата на разузнавателните му служби.

Според „Справка“ на „органите“ (на началника на 17-ти Отдел на ВГУ – Второ главно управление на ДС – полк. Ст. Стефанов) от 5.09.1985 г.: С подготвената преди няколко години от Рейгън директива № 138 тероризмът бе издигнат в ранг на държавна политика от правителството на САЩ.

Целта била с помощта на вражеската емиграция да се прехвърли на българска територия екстремистката и терористична вълна. За подривната дейност само през 1983 г. американското правителство отпуснало 3 000 000 долара... През 1981 г. за ръководител на терористичните групи на БОД бе определен анархистът Георги Константинов Георгиев, по чиято инициатива са разработени планове за провеждане на терористични акции против наши дипломати... Обмисля е и начини за прехвърляне в страната на групи от безгълци за провеждане на терористични акции... и т. н., и т. н.

Конкретните обвинения срещу нас за тези атентати отпаднаха чак след 1988 г., когато чрез един съдебен фарс ДС вмени вината на трима свои агенти от турски произход. Те бяха осъдени и... екзекутирани. През 1989 година последваха ред други „мероприятия“ за спасяване на потъващата „Титаник“ на социализма. За българската част от тези „мероприятия“ засега не можем да твърдим със 100-процентова положителност, че са „активни“, тъй като върху свободния достъп до архива на ДС е поставен воденичният камък на забраната. Прочее, аз излагам само фактите, оставяйки всеки сам да си направи заключенията. •

Георги Константинов

ОТ НАШ ЧОВЕК В ИНТЕРНЕТА

Гневни-дневни...

2 декември

Медиите преписват от пресцентъра на НАТО напудрени съобщения как Черна Гора е поканена да стане 29-тият член на организацията. От месеци черногорците протестират срещу мафията на Джуканович, която ги управлява от десетилетия, както и срещу вливането в организация, която им сипеше бомби над главите преди 15 години. Но, както знаем, протести срещу мафия или превратаджии, подкрепяни от Вашингтон, не може да са демократични.

3 декември

Една, че две, че три престарели папи пипат потресаващ премиер по празноглавието.

7 декември

Само едно нещо Оруел не е предвидил правилно в „1984“. Не е нужно да има „Министерство на истината“, което да подменя историческите архиви. Когато публиката перманентно е заливана с купичка информация, предимно безсмислена, фактите сами минават незабелязано и потъват в забвение. Дори хората на най-отговорни позиции могат да твърдят каквото си искат, без да им пука, че лъжат или че доскоро са говорили точно обратното.

Това е особено видно в най-новия любим спорт на международната общност – бомбардирането на Сирия. Основната опорна точка е, че трябва да се пускат бомби само върху териториите, водещи се към творението ИДИЛ. Всичко останало са несъмнено умерени опозиционери, бореци се срещу диктатора Асад. Без много усилия изрових статия от есента на 2013 г. за териториите в близост до турската граница, които станали център на внимание след свалянето на руския самолет. Вижда се, че там е имало (а и още има) Ал Каїда, имало е и ИДИЛ, тогава все още просто една от многото групировки. Заедно с други „бунтовници“ са се отделили от кланета, насилване, заробване и погонване на „неверници“. Същото, каквото правят и днес.

8 декември

На тазгодишния новогодишен цирк естрадата от 50-те и 80-те ще срещне наследниците си, чалгата и българ-попа от последните две десетилетия. И то не къде да е, а в НДК-то на културата. А казват, че нямало приемственост в българската култура.

9 декември

„Съученик на министър Танева спечели всички поръчки за скъ-

пи гжинове“. Като гледам как се уреждат хората, почвам да подозирам, че не съм случил на стученици. Ама от друга страна и те не са случили с мен, така че сме квит.

10 декември

Декември 2015: Раган Кънев: „Първо, искам да кажа, че никога не блъфирам, така че от настоящия момент правителството на г-н Борисов не може да разчита на моята подкрепа.“

Октомври 2014: Раган Кънев повторил: Няма да подкрепим кабинет начело с Борисов. „Аз съм в обещание пред българските граждани, че няма да подкрепя правителство, в което Борисов е премиер“, коментира Раган Кънев пред Нова телевизия.

#Кой е идиотът!?

12 декември

Джо Байдън беше на посещение в Украйна, което се превърна в демонстрация на деградацията и самоунищожението на цяла държава. От тълпите, молещи се на западното божество, до наглите му подмятания как се чува с Порошенко по-често, отколкото с жена си – демек държи го на къс повод. А най-тъпото бе, че Байдън всъщност мина да си

» » » продължава на страница 10

Можем ли да променим света, без да завземем властта?

» » продължава от страница 9

сме спирани да го правим. Можем да откажем на държавата правото да определя лидерите или постоянните представители на движението, можем да не позволим на делегатите да водят тайни преговори с представителите на държавата. ... С други думи, това, което ние искаме, е форма на организация, за която държавата не е отправна точка.

Доводът против приемането на държавата за опорна точка е ясен, но каква е алтернативата? Аргументът в защита на държавата я вижда като отговор на въпроса за развитието на съпротивата. Той ориентира борбата около една цел – завземането на държавната власт. Първо концентрираме всичките си усилия върху спечелването на държавата, организираме се за това, а тогава, щом веднъж го постигнем, можем да мислим за други форми на организация, за революционно общество. Първо вървим всички в една посока, за да можем да тръгнем в друга. Проблемът обаче е, че това движение, наложено по време на първата фаза, е трудно и дори невъзможно да бъде преодоляно в следващата.

Противоположната концепция се фокусира непосредствено върху типа на обществото, което искаме да създадем, без да преминаваме през стадия на държавата. Тук няма никаква бариера: организацията е непосредствено свързана с тези социални отношения, които искаме да създадем. Ако първата концепция предполага, че радикалната трансформация на обществото трябва да се извърши след завземане на властта, то втората настоява трансформацията да започне още сега. Революция не „когато му дойде времето“, а революция „тук и сега“.

Тази революция „тук и сега“ е преди всичко път към самоопределение. Самоопределението не може да съществува в условията на капиталистическото общество. Това, което може и действително съществува, обаче е движение към социално самоопределение – движението против отчуждението, против решението, приемани и налагани от други. Такова движение неизбежно ще има експериментален характер. Три неща обаче са очевидни:

Стремежът към самоопределение неизбежно е стремеж срещу възможността на дру-

гите да решават вместо нас. Движение срещу представителната демокрация към някакъв вид пряка демокрация.

Стремежът към самоопределение е несъвместим с държавата. Тя е вид организация, която решава от наше име и следователно ни изключва.

Стремежът към самоопределение е безсмислен, ако не включва като своя опорна точка самоопределението на нашата работа, на нашата дейност. Самоопределението неизбежно е насочено против капиталистическата организация на труда. Става дума не просто за демокрация, а за комунизъм, не просто за бунт, а за революция.

Според мен, следва да се концентрираме върху тази втора концепция за революцията. Отрицанието на държавноориентираната концепция съвсем не означава, че противоположната концепция е лишена от проблеми. Виждам три принципни проблема, нито един от които обаче не може да бъде повод за връщане към идеята за завземане на държавната власт.

Първо, как да се справим с натиска от страна на държавата? Не мисля, че трябва да влизаме в открита въоръжена конфронтация с държавата –

едва ли ще победим, а и бихме възпроизвели точно същите авторитарни обществени отношения, против които се борим. Нито смятам, че отговорът е в контролиране на държавата, установяване на контрол върху армията и полицията: използването им „в името на народа“ ще ни доведе до конфликт с тези, чиято борба е свързана с нежеланието да видят някой друг, който действа „от тяхно име“. Имаме само една възможност: да търсим други начини да откажем държавата от употреба на сила срещу нас. Възможно е да се наложи някакъв въоръжен противопоставяне (както беше в случая със Сапатистите), но преди всичко е необходимо да разчитаме на интеграцията на въставащите в едно съобщество.

Второ, ще можем ли да развием алтернативни форми на труд в самото капиталистическо общество? До каква степен ще ни се удаде да създадем алтернатива на „стойността“ като връзка между различните дейности? Много експерименти сочат към възможното решение (например окупирането на фабриките в Аржентина от работниците) и то очевидно ще зависи от мащаба на движението, но това

си остава главен проблем. Как следва да мислим за общественото устройство на производството и разпределението отгоду (от метежните остробчета в капитализма), а не чрез централния орган на планирането?

Третият въпрос е в организирането на социалното самоопределение. Как да организираме пряката демокрация в мащаб, по-голям от кварталното ниво, в нашето сложно общество? Класическият отговор на този въпрос е идеята за Съветите, свързани в Съвет на Съветите, където всеки Съвет изпраща делегати, които могат да бъдат отзовани незабавно. В основата си тази идея изглежда вярна. Ясно е обаче, че дори в малките групи провеждането в живота на демокрацията винаги е проблематично. Така че единственият начин за осъществяване на пряката демокрация е непрекъснатият процес на експериментиране и самообразование.

Можем ли да променим света, без да прибегваме до завземане на властта? Единственият начин да узнаем отговора е да го направим. •

Изказване на Джон Холоуей на Световния социален форум в Порто Алегре през 2005 г.

ОТ НАШ ЧОВЕК В ИНТЕРНЕТА

Гневни-дневни – телеграфни коментари

» » продължава от страница 9

нагледа семейния бизнес с природен газ.

14 декември

Наблюдавайки вълненията на просветените граждани в „социалните мрежи“ през последните дни, човек научава следното:

Първо, съдбата на галактиката виса на косъм, в зависимост от това дали едни квоти във ВСС ще са от по 5 или 6 човека. Това ще е епичен търът на вселенския сблъсък между доброто и злото поне до коледната ваканция, така че който не го коментира по-добаво, по всяка вероятност е комунист.

Взелите с наши гласове в парламента запазват почти всичките си позиции във властта, но това не ни пречи да сме безапелационна опозиция.

Борбата срещу омразната власт, в която все още участваме, се води по най-ефективния начин, познат на човечеството – с еднакви аватари.

Другото основно оръжие в борбата е граскането по паметника на съветската армия.

15 декември

Вътрешният министър на Украйна Арсен Аваков заля

с чаша вода губернатора на Одеска област Михаил Саакашвили. Единият бил безотговорен бърборко, а другият – некомпетентен бандит. И грузинецът, и арменецът са точни в описанията си. Чудно е само как ги търпят украинските гласоподаватели, за които заводи се джавкат новопокръстените украински политици.

Агент Камен, познат още като икономиста Каролев, призова да се сложи край на професията „майка с дете“, вредно било за икономиката. Най-добре да няма нито майки, нито деца – само пречат на икономиката и гразнят съветниците на икономическия министър.

20 декември

В Украйна отбелязали международния ден на човешките права, като направили поредната „зачистка“ – този път в градчето Красногоровка. Арестували 85 души, а службите пуснали рекламни клипове от подвиза, на които се вижда как тежко въоръжени мъже обясняват на малки деца в класна стая защо са арестували „терористите“ – т. е. родителите им. Същия ден в Киев хванали група от шест руски диверсанта. После се оказа, че въпросната група не само не е руска, но и е водена от член на Десен сектор

и на един от „доброволческите батальони“. Подобни акции са ежедневие, в резултат на което вече има хиляди затворени или безследно изчезнали, както и десетки хиляди прогонени – това, без да се броят зоните на военни действия.

21 декември

Гого Лозанов най-после издейства спирането на „Деконструкция“ по БНР. Поради липсата на политическа култура у нас то се възприема едва ли не като глас на „лявото“ – а просто не е. Очевиден пример е темата за бежанците, където позициите на някои от авторите му силно се припокриваха например с тези на десния гуру Огнян Минчев (който днес храни по техен адрес по особено дебел начин). Популярността на „Деконструкция“ се дължи на това, че внася някакво реално усещане за плурализъм в хомогенната идеологическа мъгла, в която виреят повечето медии у нас. В тази мъгла за всичко от политика до световни събития се дава дума на откровено ненормални и фанатизирани типажи като ченгетата Инджев и Коритаров или пък не по-малко алтавия Александър Йорданов. За икономическия и социален анализ са абонирани едни колкото невежи, толкова и нагли пропагандисти като тумбата от ИПИ. На

този фон кое точно казано от Волгин изглежда „крайно“?

23 декември

В balkaninsight.com излезе поредното разследване, показващо ролята на българските служби и подопечния им военнопromишлен комплекс във въоръжаването на ислямисткия башибозук. Всичкото журналист, общественик и политик обаче продължават да се правят на ударени. А може би тайно репетираат изненаданото изражение пред огледалото – за момента, когато последиствията почнат да ни застигат.

26 декември

По Коледа стават чудеса. С безкористната помощ на респесивните органи.

„Италианската брегова охрана в коледния ден е спасила в Средиземно море 751 бежанци“. Толкова ли не успяха да задържат няколко във водата за ден-два, та да спасят кръгло 777 души?! Тогава коледното чудо щеше да е пълно.

„Турският президент Ердоган спаси самоубиец.“ Тръгнат от възможността да сподели с мерак-султана, че жената не му обръща внимание, самоубиецът се подчинил на нареждането да не скача от моста. За да е пълно чудото, трябваше Ердоган да посве-

ти по няколко минути разговор и на стотиците цивилни, които подчинените му избиват тези дни в клоркските райони на страната – може би, трогнати от височайшето внимание, те щяха доброволно да спестят на силите на реда усилията по ликвидиранието им.

27 декември

Като изчете написаното по медиите и фейсбуци по повод турския сериал в ДПС, човек си прави следните изводи:

Ако един лидер на евроатлантическа партия в евроатлантическа държава твърди, че е подложен на гонение заради своя евроатлантизъм, то е напълно нормално той да потърси сигурност в турското посолство, а не в щатското, например.

Нормално е турският премиер да дава оценки и разпореждания за ръководството на евроатлантическа партия в евроатлантическа държава, чийто евроатлантически премиер пък е принуден да му се обяснява и оправдава.

Нормално е и българският евроатлантически премиер да го е шубе да излезе и да каже какво става, поради което пуска през медиите патетично-героизирани версии за поведението си. „Борисов казал, че пред Местан и Доган

» » продължава на страница 11

НЕЩАТА С ИСТИНСКИТЕ ИМ ИМЕНА

РЕЧНИК на подменени или манипулирани понятия

Анархия – федералистично структурирано общество, което се самоуправява без принудата на властови институции, било те политически, икономически или идеологически, съгласно принципите лична СВОБОДА, социална СПРАВЕДЛИВОСТ при всеобщо РАВЕНСТВО и СОЛИДАРНОСТ; *другояче* – тотална ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ.

Анархизъм – учение за облик на анархичното общество и пътищата за постигането му.

Анархист – човек, който възприема АНАРХИЗМА като част от личния си мироглед и действа според силите си за реализиране на АНАРХИЯТА.

Агитация и Пропаганда – общо: *просветна дейност за убеждаване* на хората в правилността на една или друга идея, която *да предизвика определено действие и поведение* у агитираните; АГИТАЦИЯТА е просвета „навън“, докато ПРОПАГАНДАТА (при все несправедливо наложеният негативен отпечатък на термина) също така играе ролята и на *самоучител на агитаторите*, мотивира в тях убеденост да убеждават и умение да го вършат.

Този Речник е пример за ПРОПАГАНДЕН материал.

В разбиранята на АНАРХИСТИТЕ просветната дейност

не бива да влиза в противоречие с истината, независимо какви моментни „изгоди“ би донесла подобна измама – правдата, каквато е, представлява най-силното оръжие в КОНКУРЕНЦИЯТА на идеите.

Бюрокрация – рязко обособена от останалото население прослойка държавни или частни служители, пряко натоварени да налагат разпоредбите на правителството или директорския борд на населението или персонала на дадена компания. БЮРОКРАЦИЯТА е основната част на държавния апарат (инструмент за упражняване на ВЛАСТ), използва определени ПРИВИЛЕГИИ и преди всичко защитава собствените си съсловни интереси, след това тези на началството, а ако остане време – извършва и услуги на гражданите и персонала, които декларира като смисъл на своето съществуване. БЮРОКРАЦИЯТА е генератор на КОРУПЦИЯ. Формално подчинена на ПОЛИТИЦИТЕ, тя ги кара да се съобразяват с нейния комфорт, за да функционира в замяна като лоялен агент на централната ВЛАСТ.

Власт – право и възможност на една група хора да натравят волята си над мнозинството други хора. ВЛАСТ

ТА винаги се оправдава, че „служи“ на подвластните, но в действителност служи само на себе си. Използва ПРИНУДА, гарантирана със заплахата от НАСИЛИЕ, което оправдава чрез съответните ЗАКОНИ. Различаваме ВЛАСТ политическа, икономическа, идеологическа и други подвидове като репресивна, съдебна и т. н.

Граници – очертават територии, от обитаваното население на които ПРАВИТЕЛСТВОТО събира ДАНЪЦИ и наг което упражнява ВЛАСТ. Населението е задължено да ги смята за свещени и неприкосновени. Рядко съвпадат с разположението на културните общности, разделят народи, затрудняват рационално инфраструктурно и друго развитие. Следствие са от военни действия или междуправителствени сделки без допитване до населението. ГРАНИЦИТЕ не спират проблемите, например екологичните. В условия на АНАРХИЯ няма да съществуват.

Държава – форма на обуздаване на ОБЩЕСТВОТО за защита на имотните КЛАСИ от претенциите на онеправданите маси. Състои се от БЮРОКРАТИЧЕН апарат, репресивни органи и ПОЛИТИЧЕСКО ръководство, тясно свързано с

БОГАТИТЕ класи. В идеологии като ФАШИЗЪМ и МАРКСИЗЪМ играе практически РЕЛИГИОЗНАТА роля на абсолютна ценност, поради което представя себе си като „ОТЕЧЕСТВО“ или „РОДИНА“, налага езикови норми, в които е синоним на СТРАНА, а дори и НАРОД и ОБЩЕСТВО, с което подвежда ПОДАНИЦИТЕ си да ѝ се подчиняват без пряка ПРИНУДА. Погрешно се смята, че за АНАРХИЗМА (*който означава липса на всякакъв вид ВЛАСТ*) е единствен враг, подлежащ на ликвидирание като практика.

Замвор – институция, *задължителна* съставна част на репресивната СИСТЕМА на ДЪРЖАВАТА. Чрез СТРАХ от лишаване от СВОБОДА държи ГРАЖДАНИТЕ в загадени от ЗАКОНА рамки на поведение. Деклариран като средство за превъзпитание, реално е *избирателно* отмъщение за определена категория постъпки, развълнува на ПРЕСТЪПНОСТ и източник на доходи на обслужващата заведението БЮРОКРАЦИЯ чрез КОРУПЦИЯ. В условия на АНАРХИЧНО общество е излишно и вредно явление, несъвместимо с основния принцип на АНАРХИЗМА (*СВОБОДАТА на всяка ЛИЧНОСТ*).

Комунизъм – безкласов и бездържавен социално-иконо-

мически строй, в който трайно и пълноценно е реализиран *основният принцип* „от всекиго според способностите, всекиму според потребностите“; смята се за развитие на СОЦИАЛИЗМА. Без да е забележимо разработен като теория в МАРКСИЗМА, нито прилаган на практика от съответните ПАРТИИ, КОМУНИЗЪМЪТ е злоупотребен като демагогема от същите, вследствие на което е силно и незаслужено омаскарен. Последователното АНАРХИЧНО общество в същото време е и КОМУНИСТИЧЕСКО – дотолкова, доколкото в него се прилага *основният принцип*.

Правителство – *заговор срещу свободата на човечеството, акционерно дружество на лентяи и готованковци*. Т. нар. изпълнителна ВЛАСТ, част от оперативното ПОЛИТИЧЕСКО ръководство на ДЪРЖАВАТА. Обслужва интересите на управляващите ПАРТИИ, събира и харчи ДАНЪЦИТЕ, изземвани от населението, прилага ЗАКОНИТЕ и репресира нарушителите със съдействието на СЪДА. При всеки удобен случай се кълне във вяроност към НАРОДА, извършвайки перманентно предателство срещу същия. При АНАРХИЯ няма да съществува по никаква форма. •

ОТ НАШ ЧОВЕК В ИНТЕРНЕТА

Гневни-дневни...

„Пред Местан и
Доган избирам
България!“

превод:

„Кой ти гледа
два пръча, кога
има 7 милиона
овце?“

» » » продължава от страница 10

избира България“ – ама сериозно ли?

Евроатлантическото гражданство пък е готово на всякакви мисловни каламбури, само и само да не позволи никаква реалност да развали двуизмерния му светоглед. Поради това се стига до това да дамгосват горкото Мони Паси като „кремълска подлога“, а съвременното Местан, Хавъзов и останалата дружина все повече са припознавани като „свои“. Агент Павел е на път да се нареди до

агент Албърт, агент Ивайло и т. н. в категорията на добрите ченгета. Изобщо ситуацията е чемодан-вокзал-Анкара...

30 декември

Йеромонах спечелил шоуто „Гласът на Русия“. Нормално е, все пак човекът си е професионалист. То църквата си е шоубизнес, само дето върти повече пари и създава по-големи престъпници от телевизионното си братче. •

Наш кореспондент
във Фейсбук

ХРОНИКА

Януарски годишнини

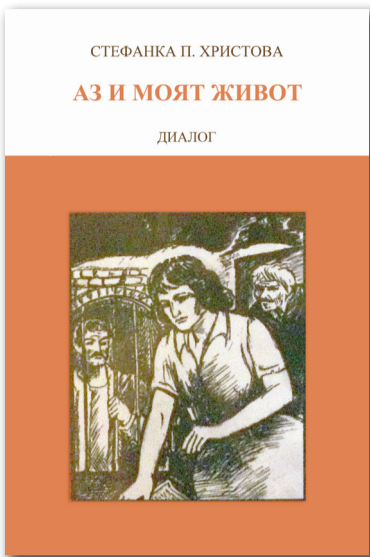
- 650 години от началото на османското завоюване на разпокъсаната на царства и деспотства България. Лекотата на превземането се обяснява с нежеланието на простолудиецо да мре в защита на привилегиите на светската и църковна аристокрация, накрая и без това уредили се като васали на султаните.
- 460 години от „Голямото китаийско земетресение“, убило над 830 хиляди души на 500 км около епицентъра.
- През 1576 г. в разгара си е поредицата събития, известни по-късно като „Осемдесетгодишната война“ или „Нидерландската буржоазна революция“. Повод за избухването ѝ във въоръжен конфликт е издиганата от Светия престол смъртна присъда „за ерес“ за цялото население на страната – три милиона мъже, жени и деца, освен няколко поименно изброени изключения. Тозавашният испански крал се заел с изпълнението ѝ, което накарало осъдените да грабнат всичко годно да сече, промушва и троши господите на екзекуторите. Пример, достоен за подражание и в наши дни, когато „Върховете“ вземат решения, равностилни на заповед за умъртвяване на милиони.

- Преди 400 години холандски мореплаватели откриват нос Хорн.
- В същата година Католическата църква обявява хелиоцентричната система на Николай Коперник за богохулно учение.
- На 12 януари 1876 г. е роден Джон Грифит Чейни, известен като Джек Лондон, неглижирано в американската литературата име, както заради антикапиталистическите му убеждения, подигравките с „американската мечта“, така и заради острите му упреци към социалистическо движение в САЩ, което от революционно се спихва в реформистко.
- Януари 1886 г. – патентоване на превозното средство „автомобил“.
- Преди 110 години в Руската империя продължават войнишки бунтове, а в Хамбург е проведена първата масова политическа стачка.
- Преди 60 години Мао Дзегун поставя задачата страната му за няколко десетилетия да стане световен лидер, „изпреварвайки Америка“. Заветите на вожда не са забравени, макар че комунизъмът отпадна като цел. Но и без това за марксистите „комунизъм“ има само пропагандно значение.

- През 1966 г. след катастрофа с бомбардировач Б-52 от ВВС на САЩ в океана край Испания падат две водородни бомби, издирването на едната продължава до началото на април.
- На 31 януари преди 40 години населението на Земята достига 4 милиарда души.
- Преди 30 години Рейгън и Горбачов обявяват „разведряването“ в новогодишните си речи. Резултат на благите намерения на политиките са днешните олигархични демократии в Русия и бившите „социалистически“ страни, както и общото тревожно състояние на света.
- 28 дни по-късно загива в пламъци космическата сова „Чалънджър“ със седем астронавти на борда. След 115 дни избухва Чернобилската АЕЦ.
- Януари 1996 г. е белязан от чеченски терористични нападения в Русия.
- Франция обявява край на изпитванията на атомно оръжие.
- Преди 10 години започва „газовата война“ на Русия срещу Украйна, вследствие на което в Киев се разразява правителствена криза.
- Към Плутон е изстрелян космическият апарат „Нови хоризонти“. •

НОВА КНИГА

„Аз и моят живот“ на Стефанка Христова

... искам някак да задържа, да опиша, колкото ми стигат силите, хора и случки – та да не се загубят безвъзвратно след мен. Това е мой дълг към тях. Дълг към нашия живот. ... да създам своята словесна картина на преживяното – и тя да бъде възможно най-вярната, честна, без дори чисто, неподправено чувство да ме подведе, да промени или украси истината: защото моят съдба не е само моя.

С кратки, решителни думи, Стефанка Христова ще ни по-

веде през имена и събития от периода 1929 – годината на нейното раждане – до 1961 г., където свършва написаният разказ.

„Словесна картина“ за доблест и борба, за „сълзи от усещане за красота“, за несломима от нищо и никога любов към свободата, в чието лице се оглежда любимият, съпругът – анархистът Идаки Христов.

Тези спомени обаче не са парадни излияния на жената на анархиста.

По форма изказът би засрамил не един професионален писател – гумите описват с лястовича лекота събитията – дори онези, в които няма нищо леко и светло, а те преобладават.

Дарувана с поетичност, фразата с къси откоси съсича булото на прозаичното всекидневие и оголва реалността: тогавашната – на репресии и омраза срещу безвластниците и техните семейства, но и сегашната – на лицемерни сделки с идеалите и компромиси със съвестта.

Съдържанието – то би засрамило не един човек, особено такъв, който се самоопре-

деля като анархист. Без уговорки, без суета и развяван героизъм Стефанка ни разказва и за петте години, през които съпругът ѝ – „лицето Идаки Христов (анархо-комунист)“ е възгоряван и превъзгоряван в лагерите Богданов дол, в Белене. За тези години, започнали един ден след сватбата им през 1948 г., в които вярата и съпричастността ѝ не са трепнали дори като перепуруено крило, брулени от цинизма на ДС, от материалната мизерия, от клеймото на обществото. Без нито веднъж да се опише като страдалец, без нито веднъж да се закучи с гръмка определение.

В съдържанието намират място множество архивни документи, снимки и стихотворения.

Сигурна съм, че леля Стефка, както я наричаме, пише своите спомени, не за да засрами. Нито за да поучава. Потребността ѝ от написването е заявена още в началото.

Ние какво ще прочетем и разберем – дълг ли е към нашия живот, към общата ни памет и кауза? •

Л. Б.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.01.1826 г. избухва бунтът на декабристите в Южна Русия.
- На 06.01.1848 г. в Калюфер е роден Христо Ботев, пръв предтеча на анархизма в България.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македонското движение, един от групата на „Гемиджии“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Полша срещу руския царизъм.
- На 12.01.1898 г. Емил Зола обнародва знаменитото си „Аз обвинявам“.
- На 13.01.1900 г. в с. Попина е роден анархистът Никола Енчев Великов (Керенски), участник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и в испанската революция 1936-39 г.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жандармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемигрант във Франция и концлагерист в болшевишка България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Клифаревската анархистка чета и участник в Испанската революция.
- На 17.01.1991 г. в Стамболийски умира анархистът Илия Донев Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Геков.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 24.01.1909 г. в гр. Търговище е роден анархистът Трушко Николов Трушев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.01.1902 г. в Павел Бана е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен деец и пропагандатор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1996 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 28.01.1990 г. в Ракитово умира анархистът Георги Костадинов Зялков.
- На 30.01.1871 г. в Горзеево е роден г-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Попов от Клифаревската чета.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
 2. Александър Наков, Перник 10 лв
 3. Желязко Радев Петков, Бяло поле 20 лв
 4. Желю Желев Влаев, Стара Загора 20 лв
 5. Георги Белокапов 100 лв
- В памет на майка си Яна Статева по случай 20 години от смъртта ѝ

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОБ Б АД, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за събещените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2016 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

